

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει,
κι' ἔστιν ἔγω ξευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει,
Συνδρομητὴς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτ' Ἀθῆνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴλην — δίχως νάξια κι' ἔντροπήν,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ἄμας μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ὀχρεῖ.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅπως τὸν παρ' ἂν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἂν' εὐθελας πρὸς ἐμέ,
Γιὰτὴ σῶσα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Δεκάτῃ τοῦ μηνὸς κουτσο-Φλεβάρῃ,
ποῦ νὰ χαθῆ καὶ τάλλο του ποδάρι.

Ποῦντος τρακόσα τριάντα ἕνα,
καὶ ὅλα κρύα καὶ παγωμένα.

*Γέμω τοῦ Φασουλῆ,
ἐπίσημον πολύ.*

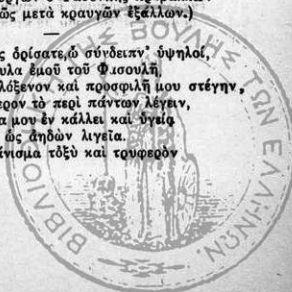
(Εἰς αἰθούσας, ποῦ μουσικὴ ποικιλωτάτῃ παίξει
κι' ἀστράπτουν πολυέλαια κι' ἕνα κλεφτοφανάρι,
ἐκτείνεται εἰς σχῆμα Πι πολυτελεὲς τραπέζι
μ' ὀρεκτικὰ διάφορα καὶ πρῶσινο χαβιάρι.
Ἐκεῖ τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πυλίου τὸ γάλα,
καθ' ὅλα δὲ παρασκευῆ μετ' ἄξιν καὶ σοφίαν,
εἰς δὲ τὸ μέσον διαγῆς καὶ κρυσταλλινὴ γυῖα
μὲ δρό Ρορρός, τρεῖς Κοκοβιούς, κι' ἕνα μικρὸν Σιρίαν.
Τριγῶν ἄνθη κητεντὰ καὶ ἄνθη τῶν δασῶν
καὶ ἀμφορέας κατάργυρος καὶ κύπελον χρυσοῦν,
κι' ἐπιτραπέζιος χλιδή καὶ νέκταρ κι' ἀμβροσία
καὶ Καμπανίτης καὶ Βορῶ καὶ πρῶτης ρετινάτου,
ποῦ δι' αὐτὰ χρειάζεται Ροσιγιλὸ περιουσία
καὶ Ἀμφιτροῦν με πουργι βαρὺ καὶ κουδουνάτο.)

Ἐστὸ γεύματος τὴν αἰθούσας ἐμβαίνουν μετ' ὀλίγων
μετ' ἔθνηκῃς περιβολῆς, καθ' ὅλα ξεαίρετον,
ὡς συζῆγοι ἀνάξια διαπρεκῶν συζῆγων.)

(Τούτων ἔχόντων οὕτω πως εἰσέρχεται ἔσπευσμένως
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὡς μετρημισμένος,
καὶ τὸ Κορδόνι τραγουδαὶ καὶ τοῦ βασιτοῦν τὸ ἴσο
οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος δεμένοι ἂν' ὀπίσω,
ὁ δὲ Ζαήμης γελαστός κτυπᾷ τὸ τουμπλέκι
καὶ πορφυροῦνται τὰ ὠχρὰ τῶν παρειῶν του μῆλα,
κι' ὁ Καραπάνος ὀψιλός, μακρὸς ὡσὰν λεῖκι,
ἀνοίγει στόμα φοβερόν καὶ κάνει τὴν Καμήλα,
ἐν μέσῳ δὲ τῶν Ὑπουργῶν ὁ Φασουλῆς προβέλλων
τοὺς ὑποδέχεται θερμοῦς μετὰ κραυγῶν ἔξαιλλον.)

(Μ' ἕνα σπαθὶ ὁ Φασουλῆς εἰσέρχεται κοντό,
μὲ φόρεμα ἐπίσημον καὶ μ' ἕνα τριαντὸ,
ἀστῆρες δὲ τὸ στήθος του στολίζων ἀργυροὶ
καὶ ἀπὸ μέσα σ' ὄβρακο μεταξωτὸ φορεῖ
ἄλλ' ὄμως καὶ ὁ Περικλῆς, δοξάζων τόνωμά του,
μὲ χρυσοπάρουφον στολήν προβάλλει διπλωμάτου,
ἣ δὲ κυρία Φασουλῆ καθῶς κι' ἡ Περικλιέτου

Ὁ Φ. — Ὡ! Ὡ! καλῶς ὀρίσατε, ὦ σύνδικε, ὤψηλοι,
ἴσ' ἄ κρῆσινα τὰ ἔπαυλα ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ,
κι' εἰς ταύτην τὴν φιλόξενον καὶ προσφιλεῖ μου στέγην,
ποῦ πάντα εἶν' ἐλευθέρων τὸ περι πάντων λέγειν,
κι' ἡ παρδαλὴ γαϊδάρα μου ἐν κάλλει καὶ ὕψει
μινύρεται καὶ κελαιεὶ ὡς ἀθῶν λυγία.
Πρὸς ταύτης δὲ τογκάνισμα τῶν καὶ τρυφερόν

ἐνόνταί και ἡ φωνὴ τῶν τέκνων τῶν μαρῶν, ποὺ νέμονται ἀχόρατα με τὴσὴν ἀπληστίαν αὐτῆν τὴν μαριόφωρον τοῦ Φασουλιῆ ἑστίαν, καθὼς ποτὲ τὴν ἔβριτον τοῦ Κολωνοῦ φυλλάδα ἐνέμετο κ' ἡ ἀρῶν' ὁτῶν μύθων τούσ τοὺσ καιρούσ, και μοὺ λερῶνον κἀποτὲ τὴν δανακὴν βελλάδα, και ὅπωσ μοὺ τὴν ἑκαμαν δὲν εἶναι γιὰ χορούσ.

Ἐδὼ φρασελίσ, παλῶρανα, και χίλια δαδ κουρέλια, κ' ἄρσενικά και θηλυκά κ' οὐδέποτε μουρέλια, και παραμάννα με μαστούσ γεμάτουσ ἀπὸ γάλα, και ζῆφα και τετράποδα, μικρά τε και μεγάλα, θάλλει δὲ πάντοτε ἀβρὰ ὑπὸ τιαυτῆν σφαιραν ὡσ νάκισσοσ καλλιῶτορσ και νύκτα και ἡμέραν ἡ δέσποινα μου ἡ καλῆ, παχὺσ ἀγρόσ και γόιμοσ, συνῶλλει δὲ κ' ὁ Φασουλιῆ, ὁ κατὰ πάντα φρόνιμοσ.

Ἐδὼ τὸ καταφύγιον τῶν νέων Ἀθηνῶν, ἔδῳ χοροὺ χαμίλιδων και τῶσὸν εὐγενῶν, ἔδῳ μεγάλα και μικρά περὶ πατριδοσ σχέδια, ἔδῳ σεμνότησ, συστολῆ, κ' ἀθῶαία και ἄναιδεια, ἔδῳ και ἔξηφ ἀνταρῶν και κῆχητρα βασιλείων, ἔδῳ κ' ὁ πρίν Πρωθυπουργόσ κ' ὁ μέγασ Ναπολέων, και τὸ Κορδόνι κ' ἡ Ἐλρά και κόμματα και κράτη και Πανσάνια νησιότη κ' ἔγκάθετοι χορῶταί. Ἐδὼ τὸ μέλλον κρινετα τοῦ ἔθνοσ και ἡ μοῖρα, ἔδῳ τῶν στίχων χεῖμαροσ κ' ἀκράττοσ πλημμύρα, ἔδῳ και λόγων και γνωμῶν σκατάδῃ περσσή, ἀνάκιστοι, χυλιῶμοι, κ' ἔσθ' ὅτε μοιοσοί, και μέτῃ ἀκατανόμαστα χωρίσ ἀξην και τέλοσ, ὁπόσα ὁ μουστακαλῆσ μ' ἔδιδεσ Σειτελοσ. Λοικῶν καλῶσ ὀρίσατε, ὁ σύνδεικ' ὕψηλοί, ὅτῃ κράτιστα τὰ ἔκαυλι ἔμοῦ τοῦ Φασουλιῆ, και τῶρα ὅτῳ τραπέσι, μου παρακαλῶ καθίσατε και φῶτε νὰ χορῶσατε και κίητε νὰ μεθύσατε.

Ἄ Δεληγιάννησ κάθετα καρχαζῶν ἐκ χαρῶσ ἀνάμεσα τοῦ Φασουλιῆ και τῆσ νοικοκυράσ, ἀντίκου δὲ ὁ Περικλῆσ, κοντά κ' ἡ σουσουράδα του, κ' ὁ Καρακάνοσ κ' οἱ λοικοί, καθίσε με τὴν ὀρῶδα του. Ἄ μέγαιοσ τοῦ Φασουλιῆ σαλταρεῖ ἀνω κάτω κ' ἐνῶ τὰσ Ἐξοχότητασ σερβίρει τὰσ λοικὰσ, εἰσ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ χωρισμένο πιῶτο ἰδιαιτέρωσ δίδεται νερόβραστοσ λαπαῶσ, και τότε ὁ Πρωθυπουργόσ τιαυτῃ ἀμιλεῖ, και ὁρῶτοσ δίδεται ἑμμανῶσ κ' αὐτοῦ τοῦ Φασουλιῆ.)

Ἄ Δ.—Ἐχῶραιστὸ ἐκ μέσοσ τουσ τοῦ οἴκου τοῦσ δεσποῖτασ,

διδότι δὲν μ' ἐνόμισαν ὡσ τοῦσ κοινοῦσ συμπτώτασ, ἀλλ' ὄντωσ ἰδιὰζοσα μ' ἔδῶθησαν τιμαί κ' ἐτοίμασαν πικτῶν λαπαῶν μονάχα δι' ἐμέ. Και ὅταν ὅτῳ Συνεδρίον τοῦ Βερολίνοῦ ἤμην με τὸν Σουβῶλωφ τὸν γνωστοῦν και τὸν Σαλισβουρῶ κ' ἀπέκτισα παγκόμοιον ὑπὸληπην και φήμην και ἤσπραφα κ' ἐβρόνθησα με κτύπημα βαρῶ. Κ' ὅταν γελῶν τῆσ ἄδωσοσ τοῦσ ἀπὸ Ἀρλεκίνων

κατὰ Βουλιῶρων ἔκαμα τὸν πόλεμον ἐκείνον, κ' εἰσ Δύσαν και Ἀνατολὴν τὸν δακτυλὸν μου ἔκωνα κ' δ' ἡ Ἐλλάσ ἐφόροσ σκελεῶν και ἀμπέλωνα, κ' ἐφῶνῶνα κ' ἡλλάφα κ' ἑσσίσιζα και τῶχανα, και ἤκουα παντοῦ φρονάσ κ' ὄνειρεῦόμουσ λαχάνα, ὡσ ὅτου τέλος ἔκαμει εἰσ τὴν τῶσην τρικυμιαν ἀπὸ τὰσ δύο χεῖρασ μου ἀπέκομα τὴν ἰμάν, κατόπιν ὄμοσ, κύριοι, και ὡσ, καθίσε καθεῖσ εἰσεῖρε, μοὺ τὴν ἔξανωκόλασην με νόμα και ἀλειρε. Κ' ὅταν ὄσ μέγα σύμβολον ἐψῶθησ και σημαία κ' αὐτὸ τοῦ Τσελεκίτοση τὸ πτερωτῶν τσαροῦχι, τὸ δὲ Κορδόνι δύναμισ ἐπέτωσσε ἀκμαία και ἀναυδοι κατέπεσαν τῶν Ἀγγλων οἱ εὐνοχοι. Και ὅταν ἔξω τῆσ Ἀρχῆσ ὡσ πρώτοσ ἐν τοῖσ ἴσοισ ἐχάλεμα με τοῦσ Σαιν-Ζουστ ἐκείνα τὰ κουνήματα, κ' ἔκ τῆσ Λαμιάσ, κύριοι, καθὼσ κ' ἔκ τῆσ Λαρίσιωσ συχῶν ἐπανάστωσοσ μᾶσ ἤσχονον μνηήματα. Κ' ὅταν ἔλθῶν εἰσ τὴν Ἀρχην με τὴν χρουστῆν μου

ἀπέστειλα ὅτῳ Σούνιον τὴν Μαύρην μασ τὴν Μοῖραν νῆχη τὰ μετῆα τέσσερα και ἄκουκποσ νὰ στέχη μήπωσ ὅτῳν Λιῶπην ἀπ' ἔδῳ σταλῆ κανὲν φυσίκι. Και ὅταν κ' εἰσ τὸ θέατρον ἀκόμη δὲν ἀφήκα ὑπὲρ τοῦ Λιῶπην νὰ παχῶθῃ τοῦ Ἀνδρουτοῦσ δράμα, και τῶρα με τοῦσ φοιτητάσ τὸν διάβλοῦ μου ἄρῆκα και μ' ἐφορῶθησαν κ' αὐτοὶ με τοῦσ λοιποῦσ συνάμα, ὄμοσ ἐγὼ κ' ἂν λέγομασ μεγάλοσ Ναπολέων, ἀπηῶθησα παρὸλ νῆ ὄννη με τοῦσ πολέμοισ πλέον, μήτ' ἔχω τῶρα ὄρεξιν, ἀλλ' οὔτε και συμφῆρει εἰσ τὰ καλὰ καθοῦμενα νὰ κόψω πάλιν χεῖρι, ἀφοῦ και σίεσ γνωρίζετε πῶσ τὸ κοπῆν τὸ ἄλλο τὸν διάβλοῦ μου ἄρῆθησ ὡσ νὰ ἔξανωκόλα. Και ὅταν ἐψηθύθησ ὅτῳν Παπαγαγιαννακόπουλον, τὸν Βουλετυτῆν τὸν Πατρινό και πρῶτον ἀρχοντοῦπουλον, ὅτῳ Κατηγορητήριον ἔσῳν τὸν προσῶδρμη, ὁποῦ σηκόνεται μ' αὐτὸ ἡ πέσσα τοῦ ἀνθρώπου, και τὸν Τρικουήτην, ὡσ φαί, τοῦ ἀλατιοῦ νὰ κόμη πρὸσ ἀνακίφισιν μικράν τοῦ δυστυχοῦντοσ τόπου. Κ' εἰσ ἀγαθὰ και εἰσ κακὰ μεγάλα κ' ἀποτροπκαία, κ' εἰσ ἄλα τὰ κουνήματα και τὰσ ἀνατροπῶσ, κ' εἰσ ἄλοσ τοῦσ θριαμβοῦσ μου κ' εἰσ ἄλα μου τὰ τρῶ- [παία

τὸ προσφιλέσ μου φαγητῶν ὄνηρησ ὁ λαπαῶσ.

(Αὐτὰ εἰπὼν ὁ Θεωδοῦσ ὅτῳν θέσιν του καθίσε, κυτῶζει δὲ ἀντίκου του εἰσ κῆποτρον χρυστάλλινον, μᾶ κῆτι τὶ νὰ τεῖρα του ἔξαιρίων ἐρεθίσει κ' ἔγειρεται πετῶν χαχαί τοῦ σῆλι του τοῦ μάλλινον.)

Ἄ Δ.—Ποῖοσ καθρέκτεσ μαγκικόσ... τί βλέπω ἔμπροστῶ μου,

ἢ μήπωσ τάχα, κύριοι, δὲν εἶμα ὅτῳ σωστῶ μου; Ἰδοῦ! Ἰδοῦ! κυτῶζετε... μοὺ ἔγιναν κουνουπι οἱ διαχθέντεσ βουλεται τοῦ μαροῦ Τρικουήτη. Ἐκείνοσ μοὺ τῶσ εἶτατε ὁ ἀνανδρῶσ προδοῦσ...

(Εἰσ τὸν καθρέκτην φαίνεται και ὁ Συργῶσ ὁ Χιῶτησ.)

‘Ο Δ.—Νά ! Νά ! προβαίνει κι’ ὁ Συγγρός... τί φοβερὰ
[σκηνή!...
(Ἐκ τοῦ καθρέπτου τοῦ Συγγροῦ ἀκούεται φωνή:
«νά! ὄχις ἐσύ, διαβόντρον γυιέ, τί ἔχω νά σοῦ κάνω.»)

‘Ο Δ.—Βοήθειαν, βοήθειαν... ἐσάστισα... τὰ χάνω.
Νά δαῶ, νά τρεῖς, νά τέσσαρες, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα...
ὡ πληρονοσηφία μου, τοὺς βδελυροὺς πελέκα.

Πρὸς τὸν καθρέπτην προχωρεῖ βαρὺ ψελλίζων ῥήμα,
ἀλλὰ ἐξαφανίζονται οἱ πάντες παρασχημα,
ἐνῶ δὲ πρὸς τὴν θέσιν του τὰ βήματά του τρέπει,
ὁ Στρατηλάτης τοῦ πυρὸς καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,
τοῦ Χαριλάου τὴν σκιάν ’στὸ κάθισμά του βλέπει,
καθὼς τὸν Βάγκον ἄλλοτε ὁ Μάρκεθ τοῦ Σαῖξσιπέρου.)

‘Ο Δ.—‘Ω φάντασι’ ἀποτρόπαιον, πρὸς τί μὲ κυνηγᾷς;
διότι σοῦ ἀκέρωσα καὶ ἄλλας ἐκλογάς;
Μακρόν, μακρόν, μὴ προχωρῆς καὶ στρέψε ‘στὰ ὀπίσω,
ἐλαύθερον τὸν τόπον μου παραῖτα νά καθίσω.
Ἐνώπιόν σου ἔρχομαι μὲ ἀνοικτὰ τὰ στήθη,

εἰς τὴν φωνὴν μου σήμερα κλονίζονται κι’ οἱ βράχοι,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος γιὰ σένα ἐγεννήθη,
κι’ ἐκεῖνος εἶναι μοναχὰ γιὰ τὴ ‘δική σου ῥάχη.

(‘Ο Θεοδωρῆς παραληρῶν ὀλίγου δεῖν νά πῆση,
ἐνῶ ζητεῖ ὁ Φασουλῆς Κορδόνι νά τὸν δέσση.)

‘Ο Φ.—Παρακαλῶ, Πρωθυπουργέ, ἀνήσυχος μὴ εἶσαι,
τὴν ἔξασίν σου τὴν πολλὴν εἰς τὸ κρασί μου σβύσε.
Αὐτὰ ποῦ τώρα σὲ πλανοῦν θεώρει τα ὡς ψεύματα
καὶ δεῖξε περιφρόνησιν καὶ γύρισε τὴν πλάτην...
ἀφανισθῆτε, πονηρὰ δαιμόνια καὶ πνεύματα,
καὶ μὴ μᾶς τὸν πειράζετε αὐτὸν τὸν Στρατηλάτην.
Κι’ ἂν δλοὺς τοὺς Τρικουπικούς ‘στὰ ξεκουμπίδια

[στέλλη,

δὲν λέγετα Πρωθυπουργός; δὲν κάνει ὁ, τί θέλει;
γιατὶ μὲ λύσσα τσαμπουνᾷ ὁ κάθε φαφλατάς;
γιατὶ τοὺς ἔχει τάχατε τοὺς τόσους Βουλευτάς;
γιὰ τὸ καμάρι μοναχὰ καὶ γιὰ τὰ μαύρα μάτια;
κατὰ διαβόλου βλοῖ σας καὶ σύρτε ‘στὰ κομμάτια.
Καὶ σὺ, βρε Λίλιπη Κρητικέ, ποῦ ‘σχηκωσες παντιέρα,

ἄν δὲν βαρβέσαι μόνος σου κοπάνησε ἄερα.
 "Ὅριστε... πῶς σᾶς φαίνεται... αὐτὸς μᾶς λείπει τώρα,
 ὡσάν νὰ μὴ μᾶς ἔφθανε ἡ τόση ἄλλη μπόρα.
 Μπα! σὲ καλὸ σᾶς, ἀδελφοί... ἀπὸ τὴν περὶ αὐτοὺς γέβομε
 καὶ ρεπαυκίγια τρωφερά γιὰ ὄρεξι γυρευόμε.
 Πήγαινε ἴτσιω, δῖαβολε, παρὰ τὰ μαχαίρια,
 τὸν Θεοδώρη τὸν θέλιω καὶ μὲ τὰ δρό τοῦ χέριω,
 καὶ μὴν φορτώσεσθε πολὺ ἐνὸς ἀνδρός ὑπάτω
 κ'! ἀφίνετέ τον ἦσουν καὶ τρώγη τὸν λαπαῦ του.

(Ὁ Δεληγιάνης ἤρεμος ἴστην θέσιν του γυρίζει,
 ἡ δὲ κυρία Φασουλὴ κλασασχενιζομένη
 μὲ τὸ κομψὸ ριπίδι τῆς συχνὰ τὸν ἀερίζε,
 ἕκαινος δὲ εἰς ἔκστασιν καὶ ἀπορίαν μένει.
 Ἀσηυθιμένους φαίνεται μετὰ τὸσαύτην κόπωσιν,
 ὁ δὲ σπουδαῖος Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
 σηκώνεται πελώριος καὶ κάμνει μίαν πρόποσιν
 μὲ ὄφως ἀσθηρῶτατον καὶ δὴ Λακωνικόν.)

Ὁ Κ.—Πεινώνη τῶνδρος, κύριοι, ἔρρει τὰ κάλα δλα,
 καὶ ἀπεσούα ὁ παρῆς κ'! ἀφίνομεν τὰ κάλα,
 ἀλλ' οὐτ' ἐλπίδα βλέπομεν ἴστο μέλλον ἀμυδρῶν
 καὶ πάντες ἀπορούμας τί χοῦ ἔν τούτω δρῶν.

(Ὁ Καραπάνος κάθεται ὡσεὶ παραλαλῶν
 καὶ ὁ Γεροκωστόπουλος γελῶνται γελῶν.)

Ὁ Γ.—Προσκύνα σέβου τὸν Θεόν, καὶ τίμα τοὺς γονεῖς
 σου,

ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου.
 Ἀρχὴ σοφίας πάντοτε ὁ φόβος τοῦ Κυρίου,
 κ'! ἐκ τούτου ὡς ἀπὸ πηγῆς καὶ ἀναβρυτηρίου
 πηγῶν ἡ γνώσις, κύριοι, τῶν ἀρετῶν τῶν ἄλλων
 κ'! αἱ παύσεις κ'! οἱ διορισμοὶ τοσούτων διδασκάλων.
 Κάνωσι ἐκάθισε ποτὶ εἰς ἀγέλαδας κείρας,
 καθὼς ἀνέγνωσα μικρὸς εἰς παλαιὰν φυλλάδα,
 καὶ εἰς αὐτὸ διέμεινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
 χωρὶς χαμπάρι, κύριοι, νὰ παρ' ἡ ἀγέλαδα.
 Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς τὰ βῆδιτα τῆς Ἑλλάδος
 γελῶμεν εἰς τὰ δῆγματα τῶν ἀφανῶν κωνόπων,
 προκόπτει δὲ με τοὺς λοιποὺς κ'! ὁ τῆς Παιδείας κλάδος
 καὶ τὰ στραβὰ τῶν ἀμαθῶν ἀνοίγομεν ἀνθρώπων.

(Σηκώνεται κ'! ὁ Ὑπουργὸς ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
 ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτα ἐκ μετριοπροσόντης,
 μὲ σκοποῦν δὲ ὁ μάλιστα μεγάλων καὶ λευκῶν
 προσέρχει ἴστον Θεοδώρον νερόβραστον φιδὲ
 καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
 διαβάζει μεγαλόφωνος τὸν νέον Ἰσραὴ.
 Τότε δὴ τότε πάταγος κ'! ἀλαλαγμὸς πλῆυ,
 τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν κερνῶ ὁ Φασουλῆς)

μὲ τὸ χροσούβν τὸ κύπελον καὶ μὲ τὸν ἀμφορέα,
 μὲ τὸν κερνῶ κ'! ἡ δέσποινα, ὑπὲρ ποτὶ ὄραία,
 ἕκαινος δὲ παραμειλὲ καὶ χάσκει ὡς Φακίρης
 κ'! ἦχος ὀργάνων καὶ φωνῶν ἀκούεται δένυ,
 κ'! ἔξω φρενῶν ἀναπηδῶ ὁ πατηνοκουκίτης
 κ'! ὑψῶνων τὸ ποιητὴ του φωνάζει τὰ ἐξῆ.)

Ὁ Φ.—Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ μεγάλη νικητήρια,
 ὡς λυτρωθέντες τὰ δεινῶν πολλὰ εὐχαριστήρια.
 Χαρῶμεν κ'! οἱ ἐλευθέρου, χαρήτε καὶ οἱ ὀρθοῦ,
 φέγγει χρυσὸς ὁ ἦμος τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου...
 ὦ! δότε μου, παρακαλῶ, σουραῖλι καὶ νταούλι,
 τὴν λύραν τοῦ Ἄριονος, τὴν λύραν τοῦ Τερπάνδρου.
 Θέλω νὰ ψάλω μ' ἐμπνευσιν καὶ μ' Ἐσφιν Πινδάρου
 τοῦ νέου Ναπολέοντος τὰς νίκας τὰς μυρίας,
 νὰ δέσω δὲ ἴστα ποινα ἐνὸς ψοφογαϊδάρου
 πάντα ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας.
 Θέλω πρὸς ἔμνος ὕψηλούς τὸν ὀλατρον μου νὰ ἠτρώσω,
 θέλω χοροστῆρας Ραφαῆλ καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλου,
 θέλω κ'! αὐτὴν τὴν κόμην μου τὴν φουγιτήν νὰ στέψω
 μὲ κλῆμα καλλιστάφυλον εἰρηνῆς φιλαμπέλου.
 Θέλω νὰ γίνω μασκαρᾶς καὶ νὰ μουντζουρωθῶ,
 θέλω σ' αὐτὸν τὸν Ἰσραὴ ἐπάνω νὰ στρωθῶ,
 μὲ γράμματα δλόχρουα νὰ τὸν ἀνατωκῶσω
 καὶ μέσα εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμίον νὰ τρωκῶσω.

Θέλω ἴστο Βουλευτήριον ἀστρατηδῶν νὰ δρᾶσω
 καὶ Κατηγορητήριον σφοδρῶτατον νὰ κάμω,
 ὅπου τὸ Πανελλήνιον μὲ τοῦτο νὰ τρωμᾶξῃ,
 καὶ νὰ ἐπῶ γιὰτι καὶ πῶς σ' ἐννεύθεις νὰ βγαίη
 ὁ κύριος Χαρίλαος μ' ἕνα κουκὲ ἀμᾶξι,
 ἐνῶ μὲ τὰ ποδάρια του ὁ Θεοδώρης πηγαίνει;
 γιὰτι ὁ σιρ Χαρίλαος, ποῦ τὸ βαστοῦν τὰ κότσα,
 δὲν ἴπῃαινε ποτὲ πέζος, ἀλλ' ἦθελε καρότσα,
 κ'! ὁ κύριος Θεόδωρος, ποῦ εἶναι μ' ἕνα χέρι
 κ'! ἐγέμισε ὁ σβέρκος του ἀπὸ τοὺς Καλογήρους,
 βαδίζει Ἀποστολικῶς χεμῶνα καλοκαίρι
 καὶ οὐτε καροτσέφρδης πληρῶν ἰδιαιτέρους;

Ὁ Παπαγιαννακόπουλε, σὺ μόνος δὸς μου πνευμα...
 γιὰτι δὲν ἐπροσκάλεσα καὶ τοῦτον εἰς τὸ γερμα,
 τὸ Κατηγορητήριον ἐδῶ νὰ τὸ συντάξῃ,
 ὅπου νὰ εἶναι, κύριοι, μὴ βρέβη καὶ μὴ στάξῃ,
 καὶ ἔλω τὸ Ρωμαικό νὰ σηκωθῇ ἴστο ὀφθί
 μὲ τὰς ἀρθύλας τοῦ στρατοῦ καὶ μὲ τὸν Παπαρῶδη;

Θέλω εἰς τὴν παλάμην μου τὸν κερανὸν νὰ κλείσω,
 θέλω νὰ στρίψ' ἡ βίδα μου, νὰ τάχω σάν χαμῆνα...
 Ὁ Καραπάνος Ἀδομ Σμιθ, ἐβῆ νὰ σὲ φλησῶ
 ἐκεῖ ὅπου σ' ἐφίλησε κ'! ἡ μάνα ποῦ σ' ἐγέννηα,
 κ'! ἄς ἀκουσθῇ παρηγόριον τοῦ ταμπούρα ἴστο μέλος...

(Ἰστο φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβη,
 ἴστην Νεάκοлин ἀπάνω —κ'! ἀπὸ τοῦδρος συνορευεῖ
 μὲ ξενοδοχεῖον Σῦδη, —δρῶ ἴστο λάδι τρεῖς ἴστο ἔξδι,

μὲ Χημισιὸν, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρα —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τυπογραφεῖον «Ἀστειω» τοῦ Πρωστειοῦ δρόμος—Τυπώνεται καὶ ὁ «Ρωμῆος» καλοπληρῶντι ἔμνος.